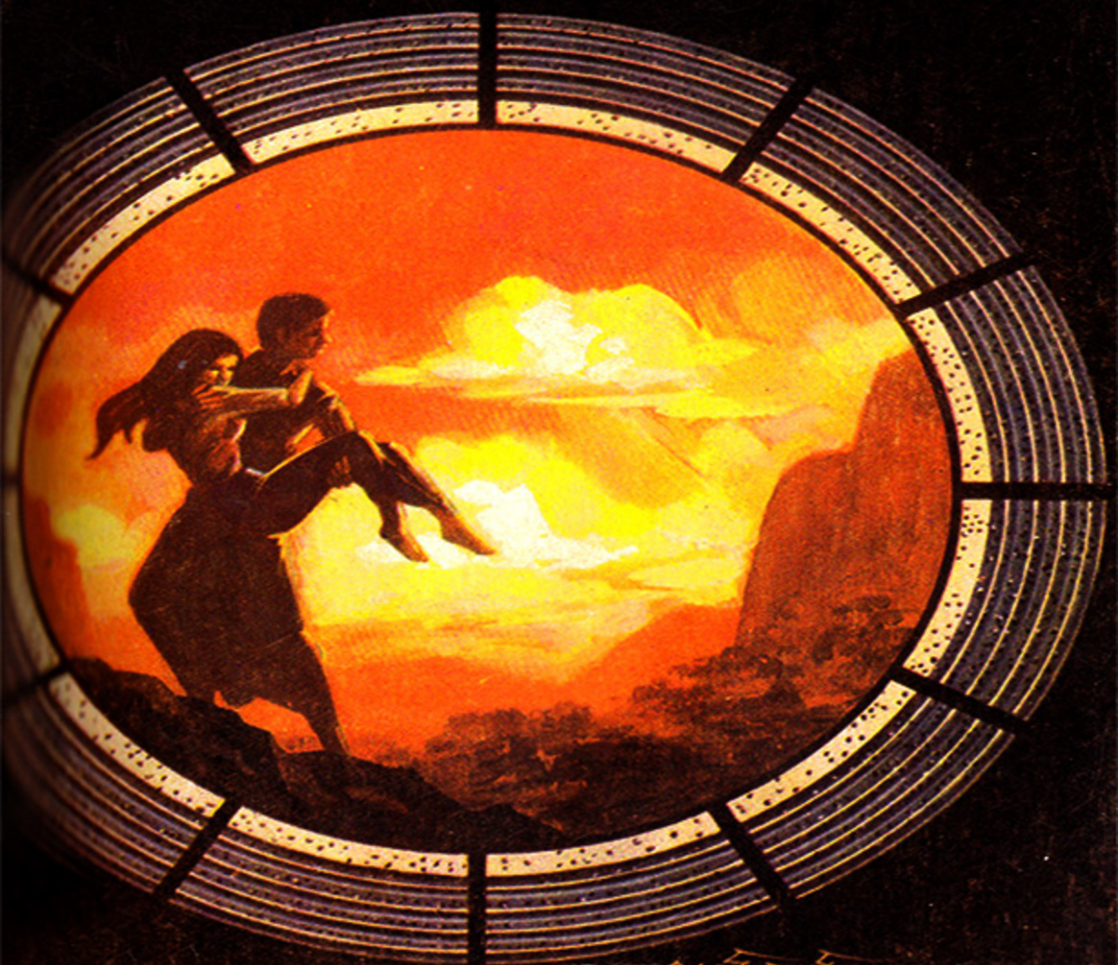

စာပေဗိမာန်စာမူဆုရ

စိန်လွန်ထူးသမား၏အပွင့်အပိတ်တံခါး

နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ

ကိုရိုးကွန်

စာရေးသူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်တွင် ပါရှိသော ဝတ္ထုတို ၁၁ ပုဒ်လုံးသည် စိန်လွန်တူးဝန်ထမ်းများ ၏ အကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ စိန်လွန်တူးခြင်း လုပ်ငန်းမှာ လူသိ အလွန်နည်းသော လုပ်ငန်းမို့ လူအများကြားဖူးနားဝရှိစေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ။ လွန်တူးပုံတူးနည်းများကို ရေးသားနေလျှင် ပျင်းရိစရာဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် ဝန်ထမ်းများ ၏ ဘဝကိုသာ အလေးကဲ၍ ဖော်ပြပါသည်။ ။ သို့သော် လွန်တူးလုပ်ငန်း အကြောင်းကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သလို ထည့်သွင်းရေးသားသည်။ ။ သုတထက် ရသကို အလေးကဲသော်လည်း သုတကိုပါ ရစေလိုသော စေတနာကြောင့် အချို့ဝတ္ထုတိုများ အနည်းငယ်ရှည်သည်။ ။

“အဖွင့်တံခါး”၊ “စိန်လွန်တူးသမားနှင့် စိန်နှလုံးသားပိုင်ရှင်”၊ “အပိတ်တံခါး”ဟူသော ဝတ္ထုတိုသုံး ပုဒ်၏ အမည်ကို စုစည်း၍ “စိန်လွန်တူးသမား၏ အဖွင့်အပိတ်တံခါးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ ” ဟု အမည်ပေးပါသည်။ ။

ဤစာမူဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ဖခင်အား ရှိခိုး ကန်တော့ပါသည်။ ။

ကိုရီးကွန်

အဖွင့်တံခါး

“ရိုး...ရိုး၊ ရိုး...ရိုး...”

အဆက်မပြတ်မှုတ်နေသော ခရာသံကြောင့် မောင်မိုးမတ်သည် ဖြတ်ခနဲ လန့်နိုးသည် ။ အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေပြီမို့ နိုးလျှင်နိုးချင်း လူးလဲထသည် ။ ပြေကျနေသော ပုဆိုးကိုပြင်ဝတ်သည် ။ တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းနေ သော အဆောင်တွင် ဟိုမှ သည် မှ မီးရောင်များ လင်းလက်လာသည် ။

မောင်မိုးမတ်သည် ခြင်ထောင်ကြိုးကို ဖြုတ်၍ ခေါက်သည် ။ မောင်မိုးမတ်၏ ညာဘက်တွင် အိပ်သော ကိုဟန်ပိုလည်း ခြင်ထောင်ခေါက်နေပြီ။ ဘယ်ဘက်တွင် အိပ်သော နီချိုးတစ်ယောက်မှာ မူ အိပ်ဆဲ။

“ဟေ့ကောင် နီချိုး၊ ထလေကွာ”

မောင်မိုးမတ်သည် နီချိုးကို လှုပ်နိုးသည် ။

“မင်းလက်ပုပ်ကြီးနဲ့ လာမတို့ နဲ့ ။ ခရာသံကြားကြားချင်း ငါနိုးတယ် ။ မထချင်သေးလို့ နှပ်နေတာ”

မနိုးသေးဘူးထင်သဖြင့် စေတနာရှေ့ထား နှိုးနေသော မောင်မိုးမတ်သည် နီချိုးကို မြင်ပြင်း ကတ်သွား သည် ။ အသာအယာလှုပ်နှိုးနေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းလိုက်သည် ။ နီချိုးသည် မနှပ်သာတော့ပြီ။ ပျင်းကြော ဆန့်ထုတ်ပြီးသော် ထထိုင်သည် ။

တပ်စုမှူးတာဝန်ကျသော ကိုပိုးထိုးသည် အဆောင်ထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည်။ မထသေး သူများကိုလိုက်နှိုးသည်။ အများ စုသည် နိုးကြပြီ။ ချောင်းဆိုးသံ၊ လက်ချိုးသံ၊ ခါးချိုးသံ၊ ရှဲခနဲ မီးခြစ် ခြစ်သံ၊ အိပ်ရာခေါက်သံတို့ဖြင့် ပတ္တမြားဆောင် တစ်ခုလုံးသည် တစ်မုဟုတ်ချင်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ တစ်ဘက် နံဘေးရှိ နီလာဆောင်တွင်လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။

“အဝတ်အစားလဲပြီးယင် မြန်မြန်ထွက်ကြဟေ့...”

နီလာဆောင်မှ တပ်စုမှူးတာဝန်ကျ ကိုပေါ်လွင်၏ အော်ဟစ်သံသည် ပတ္တမြားအဆောင်အထိ ပေါက် ရောက်လာသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အဆောင်နှစ်ဆောင်ရှေ့၌ လွန်တူးကျောင်းသားများ သည် တန်းစီပြီး အသင့် ဖြစ်နေကြ၏။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီတိုအဖြူ၊ အဝတ်ဖိနပ်အဖြူတို့ ကြောင့် မြေဖြူခဲတွေထောင်ထားသလို ညီညာလှပသည်။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီတွင် စိန်လွန်တူးသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၃) ၁၉၈၃-ဟု တံဆိပ် ရိုက် နှိပ်ထားသည်။

အမှတ်စဉ် (၁) နှင့် (၂) ကို မုံရွာကြေးနီရှာဖွေရေး စီမံကိန်း လက်ပံတောင်းစခန်းတွင် သင်တန်းဖွင့် ခဲ့သည်။ မောင်မိုးမတ်တို့ အပတ်စဉ်မှစ၍ သင်တန်းကို ရန်ကုန်တွင် ပို့ချသည်။

“အလင်းရောင် မမြင်ရသေးဘူးကွာ။ အခုမှ ငါးနာရီလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အိပ်မက် မက်ကောင်းတုန်း ထလာရတာ သိပ်နာတာပဲ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါက...”

တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် တွတ်ထိုးနေသော အသံမှာ နီချိုးပါးစပ်မှ ထွက်လာကြောင်း ကိုပိုးထိုးသိသည်။ သင်တန်းမှူးကြားလျှင် ဒဏ်ပေးခံနေရဦးမည်။ ကိုယ့်လူကိုယ်ထိန်းမှ ဖြစ်မည်မို့ “မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း နီချိုး

” ဟု ခပ်အုပ်အုပ် အသံဖြင့် ဟန့်တားသည်။

တန်းစီ၊ လူစစ်ပြီးသော် လူတန်းရှည်သည် အဆောင်ရှေ့မှ ပြေးထွက်လာသည်။ ဖိနပ်နှင့် မြေကြီးထိ တွေ့သံတစ်ဖြောင်းဖြောင်းသည် ညီညာစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“အမှတ်စဉ်၊ အမှတ်စဉ်၊ အမှတ်စဉ်၊ ဆို...”

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး...”

“ဘာ ကျောင်းသားလဲ”

“လွန်တူးကျောင်းသား”

“ဘာ စိတ်ဓာတ်လဲ”

“သံမဏိ စိတ်ဓာတ်”

“ဘာ လုပ်ဖို့ လဲ”

“လုပ်အားပေးဖို့ ”

“ဘယ်သူ့ အတွက်လဲ”

“ပြည်သူ့အတွက်ပဲ”

အတိုင်အဖောက်ညီညီ ဟစ်ဆိုသံသည် အမှောင်တံခါးကို ဖွင့်၍ မိုးယံသို့တိုင် ထိုးတက်သွားသည်။

★

“သားတို့ ရုပ်ရည်၊ သီတာမည်သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြ၊ တစ်ပေါက်ကျက၊ မိဘတို့ ဝမ်း၊ ငြိမ်းစတမ်း တည့်” ဆိုသည့် အတိုင်း မျက်စိအောက်

က အပျောက်မခံချင်ကြပေ။ မိဘနှစ်ပါးလုံးသည် မောင်မိုးမတ်ကို ချစ်ကြသည် ။ အမေအချစ်သည် လက်ငင်းအခြေအနေကို ကြည့်သည် ။ အဖေအချစ်သည် ရေရှည်ကိုကြည့်သည် ။

မိဘ မျက်စိအောက်တွင် အလုပ်လုပ်ခြင်းကို အမေက သဘောတူကြည်ဖြူသည် ။

သို့သော် လွန်တူးသင်တန်း တက်ရမည်။ သင်တန်းပြီးလျှင် တာဝန်ကျရာဒေသသို့ သွားရမည်။ တာဝန် ကျရာဒေသ အားလုံးသည် လည်းတောတောင်တွေချည်းပဲ ဖြစ်သည် ဟု ကြားသိသောအခါ အမေသည် သဘော မကျတော့ပေ။ စီစဉ်ပေးသော ခင်ပွန်းသည် ကိုကန့်ကွက်သည် ။ လိုက်နာမည့် သားတော်မောင်ကို ဖျောင်းဖျ သည် ။

“မြမြရယ်...၊ အသက်တွေလဲကြီးပါပြီ။ တရားနဲ့ ဖြေပေါ့ကွာ။ မင့်သားကို မင့်မျက်စိအောက်မှာ တစ် သက်လုံး ထိုင်ခိုင်းထားလို့ ရမလား။ မင့်သားကလဲ မိန်းမ မယူဘဲ မိဘနဲ့ အမြဲနေနိုင်မှာ လား။ ငါတို့ မင်းတို့ မရှိ တော့တဲ့ အချိန်မှာ မင့်သားက အလုပ်အကိုင်မရှိဘဲ အိမ်ထောင်ကျ သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါသေလို့ ငါ့ရဲ့ လုံခြုံရေးမှူးရာထူးကို သားက အလိုအလျောက် ဆက်ခံလို့ မရဘူးကွ။ အလုပ်မရှိတော့ ဘယ်သူဒုက္ခရောက် မလဲ။ မင်းနဲ့ ငါချစ်တဲ့ သားလေးပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်လား။ သည် တော့ ရတုန်းရခိုက်မှာ လုပ်စေချင်တယ်။ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ မလွယ်ဘူးမြမြ။ မင့်သားက ဆယ်တန်းတောင် မအောင်တော့ ပိုပြီး မလွယ်သေးဗျာ...”

အဖေက အကြိမ်ကြိမ် တရားဟောသောကြောင့် အမေက ခွင့်လွှတ်လိုက်သော်လည်း စိတ်မချမ်းသာ ကြောင်း မောင်မိုးမတ် သိသည် ။ မြောက်ဥက္ကလာပတွင် သင်တန်းတက်စဉ်က အမေသည် အပတ်တိုင်းလာ

သည် ။ ငှက်ပျောဖီးအစ ငါးပိကြော်အဆုံး စားစရာများ ယူဆောင်လာသည် ။

လက်တွေ့သင်တန်းဆင်းဖို့ ရန်ကုန်မြေမှ ခွာသောအခါ အမေသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကျန်ခဲ့ သည် ။

“ဒေါက်”

လက်ထဲမှ ဘောပင်လွတ်ကျသွားသောကြောင့် အမေ့ထံ ရောက်သွားသောစိတ်အာရုံတို့ ပြန်ဝင်လာ သည် ။ နားထောင်ဟန်ဆောင်ပြီး အောက်သို့ငုံထားသောခေါင်းကို ပြန်ထောင်သည် ။ သင်တန်းနည်းပြချုပ်၏ အမှာ စကားကို မီသမျှနေရာမှ ဖြတ်၍ နားစိုက်သည် ။

“ရဲဘော်တို့ ရဲ့ သင်တန်းကာလ ခြောက်လရှိတဲ့ အနက် စာတွေ့သုံးလကို ရန်ကုန်မှာ ပို့ချပြီးပါပြီ။ အခု သည် ဒေသမှာ ရဲဘော်တို့ ဟာ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ရင်း ပညာယူကြရပါမယ်။ လွန်တူးပညာက စာတွေ့သိရုံ လောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူးဆိုတာ ရဲဘော်တို့ လဲ သိပြီးဖြစ်ပါတယ် ။ ဒါကြောင့် လက်တွေ့လုပ်အားပေးရင်း နောင်တော်ဝန်ထမ်းကြီးများ ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို လေ့လာကြပါ။ သတိမမူရင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ လွယ် တဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်တာမို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်ကြပါနဲ့ ။ သင်တန်းဆရာများ ရဲ့ စကားကို နားထောင်ပါလို့ မှာ ကြား ပါရစေ”

ထို့နောက် လွန်တူးကျောင်းသားများကို စီမံကိန်း တာဝန်ခံအရာရှိဖြစ်သော ဘူမိဗေဒအရာထမ်း အဆင့် (၁) ဦးရာဝနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ ဦးရာဝသည် ညိုသောအသား၊ ရှည်သောအရပ်နှင့် ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားတို့ ရှိသည် ။

“ရဲဘော်တို့ ကို ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ။ နိုင်ငံအတွက် တွင်းထွက်သယံဇာတ ပစ္စည်းတွေကို အတူလက်တွဲ ရှာဖွေရမယ့် ရဲဘော်တို့ နဲ့

တွေ့ဆုံစဉ်မှာ စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ ဌာန ဘာ မရ ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ အညီ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဘူမိဗေဒဆိုင်ရာ အချက်အလက် တွေကို လေ့လာဖို့ ရယ်၊ ဓာတ်သတ္တုတွေ ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ ရယ် ကျွန်တော်တို့ မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ရှာဖွေဖော်ထုတ်တဲ့ အဆင့်မှာ တော့ ရဲဘော်တို့ နဲ့ လက်တွဲပြီး လုပ်ကိုင်ရတာဟာ နောက်ဆုံးအဆင့်ပါ ပဲ။ ပထမဆုံး လုပ်ကိုင်ရတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်း ပြည်မှာ ဘာ သတ္တုတွေလိုသလဲ၊ ဘယ်သတ္တုရှာမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလေ့လာရပါတယ်”

ဦးရာဝသည် စကားကိုခေတ္တဖြတ်ပြီး သင်တန်းသားများကို ခြုံငုံကြည့်သည် ။ အားလုံးသည် စိတ်ပါ ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေသောကြောင့် ဆက်ပြောသည် ။

“ဥပမာအားဖြင့် ဖော့စဖိတ်ပေါ့ဗျာ။ ရွှေပေါ့ဗျာ။ ဖော့စဖိတ်ဆိုရင် ဖော့စဖိတ်ဟာ ဘယ်လိုမြေမျိုးမှာ ရှိ နိုင်မယ်ဆိုတာ ထောက်လှမ်းရတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဒေသတွေကို ဘူမိဗေဒဝန်ထမ်းများ လွှတ်ပြီး လေ့လာခိုင်းရပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဒေသကိုပယ်ပြီး ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဒေသအတွက် အစီရင်ခံစာများ ရေးတယ်။ အဲသည့် ဒေသကို နောက်ထပ် အသေးစိတ်ရှာဖွေရေးတွေ ဝင်ခိုင်းတယ်။ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တွေ ဘူမိဓာတု ပညာရှင်တွေ၊ ဘူမိရူပ ပညာရှင်တွေ ပါသွားပြီပေါ့ဗျာ။ သူတို့တွေ တွေ့ရှိတဲ့ အချက်ပေါ်မူတည်ပြီး လွန်တူး ရမယ့် ဧရိယာရယ် လွန်တူးဖို့ မလိုတဲ့ ဧရိယာရယ် ခွဲလိုက်တယ်။ လွန်တူးရမယ့်ဧရိယာဟာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပစ် မှတ်ပါ။ အဲသည် တော့ ခင်ဗျားတို့ လွန်တူးဝန်ထမ်းများ နဲ့ လက်တွဲရပြီ။ လွန်တွင်းတူးပြီး နမူနာယူခြင်းဟာ အလွန်ငွေကြေးကုန်ကျပါတယ်။ တစ်ခါတရံမှာ လွန်အူစာကျောက်တောင့် တစ်ပေရဖို့ အတွက် ငွေရှစ်ဆယ် ကုန်ပါတယ်”

မောင်မိုးမတ်သည် ဦးရာဝပြောကြားချက်များမှ အချို့ကို မှတ်စုစာ အုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ်သည်။ ။

“နမူနာကျောက်တောင့်တွေ လေ့ လာပြီး စီးပွားဖြစ်တွင်းထွက်သတ္တု သိုက်မဟုတ်တဲ့ နေရာကို ထပ်ပြီး ပယ်ရပါတယ်။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လုပ်သွားတဲ့ လုပ်ငန်းပေါ့ဗျာ။ နောက်ဆုံးမှာ မှ စီးပွားဖြစ်တွင်းထွက် သတ္တုသိုက်ရဲ့ နေရာကို ရရှိပါတယ်။ သည် တော့မှ သတ္တုသိုက်ရဲ့ ထုထည် ကို တွက်ရတယ်။ ထုထည်ကနေ တန်ချိန်ပမာဏကို ပြောင်းပေးရတယ် ။ ဒါကြောင့် လွန်တူးပြီး လွန်အူစာ ယူခြင်းကို စနစ်တကျ လုပ်ရပါ တယ်။ လွန်အူစာရာခိုင်နှုန်း အတော်များများ ရပါမှ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ခန့်မှ န်းတွက်ချက်မှုဟာ မှန်ကန်ပါတယ်။ လွန် အူစာရရှိမှုဟာ ရဲဘော်တို့ ရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မာ့သတ္တု သိုက် ကြီးကို ရဲဘော်တို့ နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပူးပေါင်းဖွင့်ကြပါစို့လို့ ပြောပါရစေခင်ဗျား...”

လက်ခုပ်သံများ တဖြောင်းဖြောင်းထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

★

“ကသ-၁ မှ ၆ အထိ လွန်ကျင်းနံပါတ်အာရ် ၂၈။ ကသ - ၇ မှ ၁၂ အထိ လွန်ကျင်းနံပါတ် အာရ်- ၃၃။ ကသ - ၁၃ မှ ၁၉ အထိ လွန်ကျင်းနံပါတ် ဗီ - ၃၂”

လွန်တူးကျောင်းသားများကို အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး တစ်ဖွဲ့ကို လွန်ကျင်းများ သို့လည်းကောင်း၊ တစ်ဖွဲ့ကို စက် ပြင်အလုပ်ရုံသို့လည်းကောင်း ပို့သည်။ ။ မောင်မိုးမတ်သည် လွန်ကျင်းနံပါတ် အာရ်- ၃၃ တွင် တာဝန်ကျသည်။ ။ သင်တန်းဆရာ တစ်ဦးက ဦးဆောင်ပြီးခေါ်လာသည်

လုပ်အားပေးရင်း ပညာယူရမှာ မို့ ဝန်ထမ်းများ နဲ့ အတူ ပါဝင်လုပ်
ကိုင်ကြသည်။ လွန်တူးပိုက်များ ဖြုတ် ပေးသည်။ ကျပ်ပေးသည်။ လို
အပ်သောပစ္စည်းများ ရှာဖွေယူငင်ပေးကြသည်။

လက်အိတ်ဖြူဖြူလေးတွေ မည်းစပြုလာသည်။ သစ်လွင်သော ယူနို
ဖောင်းများ တွင် စက်ဆီများ စွန်း ပေစ ပြုလာသည်။

တူးဖော်ရရှိသော လွန်အူစာများကို ဘူမိဗေဒဝန်ထမ်းတစ်ဦးက လာ
ယူသည်။ မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့် ရှု လေ့ လာပြီး လွန်အူစာ
မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ပြုသည်။

လွန်အူစာများ သည် တူးသလောက်ရရှိသည် မဟုတ်ပေ။ ငါးပေ တူး
သော်လည်း ငါးပေအပြည့် ပါ ချင်မှ ပါသည်။ ကျောက်အမျိုးအစားနှင့်
ကျောက်အနေ အထားကြောင့် လည်းကောင်း၊ လွန်တူးပစ္စည်း၏ အရ
ည်အသွေးကြောင့် လည်းကောင်း၊ လွန်တူးဝန်ထမ်း၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ
မှုပေါ်တွင် မူတည်၍ လည်းကောင်း လွန်အူစာရရှိမှု အနည်းအများ ဖြစ်
ပေါ်သည်။

ရရှိသော လွန်အူစာများကို ဘူမိဗေဒ ဝန်ထမ်းသည်
အတိအကျတိုင်းတာပြီး သေတ္တာထဲထည့်သည်။

မောင်မိုးမတ်သည် ထိုသူကိုမြင်သောအခါ ကိုရွေးသန့်ကို သတိရမိ
သည်။ ကိုရွေးသန့်နှင့် တူသည်။ သို့သော် ကွဲကွာကြသည် မှာ ကြာပြီမို့
သိပ်မသေချာ။ သူ ပဲခူးမှာ နေစဉ်က ကိုရွေးသန့်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည်။

သိကျွမ်းသည် ဆိုခြင်းထက် ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ခင်မင်သည် ဟု ဆို
လျှင် ပိုမှန်မည်။

ထိုစဉ်က မောင်မိုးမတ်သည် ကျောင်းသားငယ်။ ကိုရွေးသန့်သည်

ကိုးတန်း။ မောင်မိုးမတ်၏ အစ်မ မမိုးပွင့်နှင့် အတန်းတူများ ဖြစ်သည် ။
အမှတ် (၃) အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်းတွင် နေကြသည် ။

ကိုရွေးသန့်သည် သူ့ပညာသင်စရိတ်ကို သူ့ဘာသာရှာသည် ။
မိဘများ မရှိတော့သော ကိုရွေးသန့်သည် ဦးလေးအိမ်တွင် နေရသည် ။
ရေထမ်းရောင်းရသည် ။ ကိုရွေးသန့်၏ ပညာသင်စရိတ်ကို ထောက်ပံ့
သောအား ဖြင့် မောင်မိုးမတ်တို့ ရပ်ကွက်ရှိ အိမ်အတော်များများက ဝယ်
ယူအားပေးကြသည် ။ ရေယူသောအိမ်တွေများ သောကြောင့် ကိုရွေးသ
န့်သည် နံနက်ကျောင်းမသွားမီ ထမ်းရသည် ။ ညနေကျောင်းဆင်းတော့
လည်း ထမ်းရ သည် ။

ရသမျှ အချိန်အတွင်း စာပေကိုကျက်မှတ်သောကြောင့် အချိန်တန်၍
စာမေးပွဲစစ်လျှင် ကိုရွေးသန့် သည် အဆင့် ၁၀ အောက်သို့ ကျသည် မရှိ
ပေ။ မောင်မိုးမတ်တို့ မောင်နှမသည် စာကြည့်ချိန်တွေ များ စွာရသော်
လည်း မကြည့်ဖြစ်ကြ၊ မကျက်ဖြစ်ကြ။ ထို့ကြောင့်
စာမေးပွဲတိုင်းလိုလိုမှာ နောက်ဆုံးအဆင့်က အောင်တတ် သည် ။ မောင်
မိုးမတ်ဆိုလျှင် ပိုဆိုးသည် ။ သူ့နောက်တွင် ကျောင်းနံရံပဲ ကျန်သည် ။

မောင်မိုးမတ်၏ ဖခင်သည် ဒု- လုံခြုံရေးမှူးဖြစ်သောကြောင့် လူတ
န်းစေ့နေနိုင်သည် ။ သို့သော် သူတို့ မိသားစုသည် ကိုရွေးသန့် အပေါ်တွ
င် အဆင့်အတန်း ခွဲခြားခြင်း မရှိပေ။ မောင်မိုးမတ်၏ မိခင်သည် ဆုံးမ
စကား ပြောစရာရှိလျှင် ကိုရွေးသန့်ကိုစံထား၍ ပြောသည် ။

ကိုရွေးသန့်သည် မောင်မိုးမတ်တို့ မောင်နှမနှင့် ကျောင်းအသွားတွင်
အတူမသွားဖြစ်လျှင် ကျောင်း အပြန်တွင် အတူပြန်သည် ။
မမိုးပွင့်ကိုကြည့်သော ကိုရွေးသန့်၏ မျက်လုံးများ သည် မရိုးသားဟု
မောင်မိုးမတ် ထင်သည် ။ ထို့အတူ မမိုးပွင့်၏ ဆက်ဆံရေးသည် လည်း

အခြား ယောက်ျားများ ထက် ကိုရွေးသန့်အပေါ် လိုက်လျောလွန်းသည် ဟု ထင်၏။ သို့သော် မောင်မိုးမတ်သည် တွန့်တိုသောစိတ် မဖြစ်ပေါ်ပေ။

အစ်ကိုမရှိသောကြောင့် အစ်ကိုတစ်ဦးလို ချစ်ခင်သည် ။ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်အပေါ် ဆိုးနွဲ့သလို ဆိုးတတ်သည် ။ ကိုရွေးသန့်ကလည်း မောင်မိုးမတ်ကို ညီငယ်သဖွယ် သဘောထား၍ ဆုံးမသွန်သင်လေ့ရှိသည် ။

မောင်မိုးမတ်သည် သူ့အသက်အရွယ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် ညက်လွန်းသည် ။ ဖြူဖြူသေးသေးလေးဖြစ် သည် ။ ကိုရွေးသန့်သည် မောင်မိုးမတ်ကို သန်မာထွားကျိုင်းလာစေရန် အားကစား လုပ်ခိုင်းသည် ။ ကြက် တောင်ရိုက် သင်ပေးသည် ။ ဘောလုံးပွဲသို့ ခေါ်သွားသည် ။ ကိုရွေးသန့်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ဦးဆောင် လမ်း ပြသော်လည်း မောင်မိုးမတ်သည် နောက်ကလိုက်မလာပေ။ မောင်မိုးမတ်သည် အလွန်ပျင်းသည် ။ ခါးချိုးရ သောအလုပ်၊ ခြေကြွရသော အလုပ်များကို ဘာမျှ မလုပ်ချင်။ စာသင်ပေးလျှင်လည်း တသမ်းသမ်း တဝေဝေ လုပ်နေတတ်သည် ။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကိုရွေးသန့်သည် “မင်းအလွန်ပျင်းတဲ့ ကောင်ပဲကွာ၊ သည် လောက်ပျင်းရင် ကြီးတဲ့ အခါ ထမင်းစားဖို့ ခက်မယ်” ဟု ပြော၍ ဆက်လက်သင်ကြားခြင်း မပြုတော့ဘဲ ပြန်သွားတတ်သည် ။ ကိုရွေး သန့်တွင် ကြာကြာစိတ်ဆိုးတတ်သော အကျင့်မရှိ။ အချိန်တန်လျှင် မောင်မိုးမတ်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လာသည် ။ ပြန်ခေါ်သည် ။ ပြန်တည့်ကြသည် ။ သင်ခန်းစာများ ဆက်လုပ်ကြသည် ။

မောင်မိုးမတ်နှင့် သူငယ်ချင်းများ စကားပြောနေစဉ် ကိုရွေးသန့်အမည်ပါပါက “မင့်ယောက်ဖကြီး” ဟူ သော နာမ်စားကိုသုံးသည် အထိ မောင်မိုးမတ်နှင့် ကိုရွေးသန့်တို့ ခင်ခဲ့သည် ။

အမှုအခင်းမဖြစ်လျှင် သူတို့ နှစ်ဦးသည် သမီးယောက်ဖတော်စပ်နိုင်
သော အလားအလာများ စွာ ရှိသည်။ ။

ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့် ကိုရွေးသန့်နှင့် မောင်မိုးမတ်တို့
မိသားစုသည် အမှုအခင်းဖြစ်ရ သည်။ ။

*

ညနေသုံးနာရီကျော်ကျော်တွင် လက်တွေ့လုပ်ငန်းခွင်မှ ပြန်ရသည်
။ မောင်မိုးမတ်သည် တစ်နေ့လုံး တကုပ်ကုပ်တလှုပ်လှုပ်မို့ ထမင်းဆာ
သည်။ ။ အိမ်မှာ ဆိုလျှင် ကြောင်အိမ်ကို ပြေးလုပ်မည်။ နေ့ဖို့ ညစာချန်
ထား သော ဟင်းများအားလုံး နှိုက်စားမည်။

သင်တန်းမှာ တော့ အများ နှင့် စုပေါင်းနေရသည် မို့ အများ စား
သောအချိန်ကို စောင့်နေရသည်။ ။ ရေမိုးချိုး ပြီးသော် အဝတ် အစားလဲ
သည်။ ။ ကသ နံပါတ်ပါသောတံဆိပ်ကို တိုက်ပုံအင်္ကျီ ရင်ဘတ်တွင် ချိတ်
တွယ်သည်။ ။ ထမင်းစားခရာကို မျှော်လင့်သည်။ ။

ညနေ ၅ နာရီထိုးသော် ခရာတွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။
တန်းစီပြီး ထမင်းစားဆောင်သို့ သွားသည်။ ။ သတ်မှတ်ထားသောနေရာ
အသီးသီးတွင် ထိုင်ကြသည်။ ။

“ရှေ့ကြည့်၊ တန်းထ၊ ထမင်းစား၊ သစ္စာဆို”

“ငါတို့ သည် ၊ နိုင်ငံတော်က ကျွေးမွေးသော၊ ထမင်းဟင်းလျာများကို
စားသုံး၍ ၊ နိုင်ငံတော်၏ ကျေးဇူး သစ္စာကို၊ စောင့်သိရှိသေပါမည်”

“တန်းထိုင်”

ထိုင်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း မောင်မိုးမတ်သည် ခေါင်းမ
ဖော်တော့ပေ။ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို တွင် တွင် လှုပ်ရှားသည်။ ။ လေးငါးဇွ

န်းခန့်ဝင်သွားမှ နေသာထိုင်သာရှိလာသည် ။ သည် တော့မှ ထမင်းနှင့် ဟင်းကို အရ သာခံပြီး ဇိမ်ကျကျစားသည် ။

စားသောက်ပြီးသော် ရေစည်ပိုင်းသို့သွား၍ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းဆေးသည် ။ ဆပ်ပြာခွက်ထဲသို့ လက်လှမ်း နှိုက်လိုက်စဉ် ကိုရွေးသန့်၏ မျက်နှာသည် အာရုံထဲတွင် ဖြတ်ခနဲပေါ်လာသည် ။

အမှုအခင်းအစ ဆပ်ပြာခွက်ကဟု ဆိုရပေမည်။

*

မမိုးပွင့်သည် ကျောက်နီလက်စွပ်ကို လှည့်ချွတ်သည် ၊ မကျွတ်။ ရေစည်ပိုင်းသို့သွားပြီး ဆပ်ပြာတိုက်၍ ချွတ်သည် ။ ကျွတ်သည် ။ လက်စွပ်ကိုဆပ်ပြာခွက်ထဲထည့်ထားပြီး လက်ဆေးသည် ။ လက်ဆေးလက်စနှင့် မျက် နှာသစ်သည် ။ ခြေထောက်များ ဆေးကြောသည် ။ ထိုစဉ်တွင် အမေခေါ်သောကြောင့် ကမန်းကတန်းပြေးသွား သည် ။ လက်စွပ်ယူဖို့ ကိုသတိမရတော့ပေ။

မမိုးပွင့်သတိရလို့ သွားယူချိန်တွင် ကျောက်နီလက်စွပ်မရှိတော့ပြီ။ ဘာမျှမကြာလိုက်။ တစ်ခဏ အတွင်း ပျောက်ရသည် ။ အိမ်သားများကို မေးသော်လည်း ဘယ်သူမျှမယူ။ လူစိမ်းအဝင်အထွက် စုံစမ်းသည် ။ ကိုရွေးသန့် လာပြီး ရေထည့်သွားကြောင်း သိရသည် ။

ဆပ်ပြာခွက်ကို ရေစည်ပိုင်းနံဘေးရှိ လူတစ်ရပ်ခန့်စင်လေးပေါ်တွင် တင်ထားသည် ။ ဆပ်ပြာခွက်ထဲ သို့ လက်စွပ်ကို သေသေချာချာထည့်သည် ။ ရေစည်ပိုင်းနားသို့ ကိုရွေးသန့် တစ်ဦးတည်းသာ သွားရသေးသည် ။

သည် တော့ မစွပ်စွဲချင်ဘဲ စွပ်စွဲရသည် ။ မမေးချင်ဘဲ မေးရသည် ။

ကိုရွေးသန့်က ငြင်းသည် ။ မောင်မိုးမတ်တို့ မိသားစုအပေါ် ကိုရွေး
သန့်ကြည့်သော မျက်စိအစုံတွင် ကြေကွဲခြင်းများ ။
တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်းများ ပြည့်နှက်နေသည် ။

သက်သေသက္ကာယ မပြနိုင်သောကြောင့် ဘာမျှမလုပ်ကြပေ။ ကိုရွေး
သန့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည် ။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် “ရဲအရာရှိအိမ်က
ပစ္စည်းတောင်ယူရဲတဲ့ အာဂကောင်ပဲဟေ့” ဟူသော အသံများ ထွက်ပေါ်
လာ သည် ။ ကိုရွေးသန့်၏ စီးပွားရေးပျက်ရသည် ။ ကိုရွေးသန့်၏ ရေ
ကို ဝယ်ယူမည့် အိမ်များ မရှိတော့ပြီ။

မကြာမီ အချိန်အတွင်း ကိုရွေးသန့်လည်း ပဲခူးမြို့မှ ပြောင်းရွှေ့သွား
သည် ။

နောက်ခြောက်လခန့်အကြာတွင် မောင်မိုးမတ်တို့ မိသားစုသည် ပေါ
င်းတည်မြို့သို့ ပြောင်းရသည် ။ အိမ် အရွေ့အပြောင်းတွင် ပစ္စည်းများ
သိမ်းဆည်းကြသည် ။ ရေစည်ပိုင်းကို လှဲ၍ သွန်သည် ။ မောင်မိုးမတ်သ
ည် စည်ပိုင်းအောက်တွင် ခုထားသောအုတ်နီခဲများကို လက်ဖြင့်ဆွဲဖယ်
သည် ။ မရ။ တူးရွင်းနှင့် ကော်သည် ။ မြေများ ပွလာစဉ် နန်းမြေထဲတွင်
နစ်နေသော ကျောက်နီလက်စွပ်သည် ဘွားခနဲပေါ်လာသည် ။

မမိုးပွင့်သည် လက်စွပ်ကို ဆပ်ပြာခွက်ထဲထည့်ခဲ့သော်လည်း
လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကြောင့် လက်စွပ်သည် ချော်ပြီး ဆပ်ပြာခွက်အပေါက်မှ
အောက်သို့ကျခဲ့ဟန်ရှိသည် ။ လူတစ်ရပ်ခန့်ရှိသောစင်ပေါ်မှ ကျသောအ
ရှိန်ဖြင့် ရေဝပ်နေသောနန်းမြေထဲ နစ်ဝင်သွားလိမ့်မည်။ မောင်မိုးမတ်
က သည် အတိုင်းတွေးတောဆက်စပ်သည် ။

လက်စွပ်ကိုရေဆေး၍ မမိုးပွင့်ထံပြသည် ။

ပျောက်သောလက်စွပ် ပြန်တွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာကြသည် ။ ဤလက်

စွပ်ကြောင့် ရိုးသားကြိုးစားသော လူ ကောင်းတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးသွားသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းကြသည်။ ။

မောင်နှမနှစ်ဦးသည် ကိုရွေးသန့်ကို တမ်းတမိသည်။ ။

“ဘယ်မှာ လဲ ကိုရွေးရယ်...”

*

ထမင်းစားသောက်ပြီးသော် အနီးအနားသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ ။

ထိုအခါအဆောင်တစ်ခုထဲမှ ထွက်လာသောသူ (ကိုရွေးသန့်နှင့် တူသောလူ) နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြသည်။ ။ မောင်မိုးမတ်က သူ့ကိုကြည့်သည်။ ။ သူက မောင်မိုးမတ်ကိုကြည့်သည်။ ။ အကြည့်များ သည် ကြာ သင့်သည် ထက် ကြာသွားသည်။ ။

“ဟေ့...မင်း...မင်း...မင်း မောင်မိုး မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုလဲ ကိုရွေးမဟုတ်လား”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်မိုးရယ်။ ကြည့်စမ်း မင်းဆံပင်က ရှေ့တစ်လက်မ၊ နောက်ပြောင်ဆိုတော့ ရုတ်တရက်မမှတ်မိဘူးကွာ”

“ကိုရွေးလဲ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနဲ့ ဆိုတော့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘူးဗျာ။ ကိုရွေးကို နေ့လယ်ကတည်းက ကျွန်တော်တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်က လွန်ကျင်းနံပါတ် အာရ် - ၃၃ မှာ တာဝန်ကျတယ်”

“ဟ...အဲဒါ ငါ့လွန်ကျင်းပေါ့ကွ။ မင်းကဘာလို့ မခေါ်တာလဲ။ ငါက မင်းတို့ အားလုံးကို တွေ့စဆို တော့ မခွဲတတ်သေးဘူးကွာ။ အားလုံးက ဆံပင်ပုံတူ၊ ယူနီဖောင်းဆင်တူ၊ အရွယ်တွေကလည်း ငယ်ငယ် လေး

တွေဆိုတော့ အမွှာညီအစ်ကိုတွေများ လား ထင်ရတယ်”

“ဟိုက်...သည် လောက်များ တဲ့ အမွှာတွေမွေးရရင် ဗိုက်ကြီးက ပု
တံလောက်ရှိမယ်နော် ကိုရွေး”

နှစ်ဦးသားလွတ်လပ်စွာ ရယ်မောကြသည်။ ။

“လာကွာမောင်မိုး အစ်ကိုအဆောင်ထဲသွားရအောင်”

ကိုရွေးသန့်ထွက်လာသောအဆောင်ထဲသို့ပြန်ဝင်ကြသည်။ ။

“အိပ်ရာပေါ်ထိုင်ကွာ။ ဘာမှ အားမနာနဲ့ ၊ ဒါဟာ ငါ့အတွက်
ဧည့်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ အားလုံးလိုရာသုံးလို့ ရတဲ့
တစ်ခုတည်းသော နေရာကွ”

ကိုရွေးသန့်၏ အိပ်ရာပေါ် တက်ထိုင်သည် ။ ကိုရွေးသန့်က ကြံသ
ကာခဲနှင့် ရေနွေးပုလင်းချပေးသည် ။ ဝါးဆစ်ဘူး နှစ်ခုထဲသို့ ရေနွေးကြ
မ်းငွဲထည့်သည်။ ။

“စားကွာ....မောင်မိုး။ ထမင်းစားပြီးပြီမဟုတ်လား။ အချိုဝါး၊
ရေနွေးသောက်၊ ရေစိမ်းတွေတော့ မသောက်နဲ့ နော်”

“ကိုရွေးကို ကျွန်တော် တစ်ခုတောင်းပန်ချင်တယ်”

“ဘာများ လဲကွ။ မင်းဟာက တွေ့တွေ့ချင်းတောင်းပန်ချင်တယ်ဆို
တော့ ပွင့်ရဲ့ လက်စွပ်ကိစ္စလား”

“ကြည့်စမ်း...ဒါကို ကိုရွေးမမေ့သေးဘူးနော်။ အဲသည် ကိစ္စကိုပဲ
ပြောချင်တာပါ”

“တောင်းလဲ တောင်းပန်မနေနဲ့ ။ ပြောလဲ ပြောမနေနဲ့ လက်စွပ်ကို
ရေစည်ပိုင်းအောက်က ပြန်တွေ့ တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်...ကိုရွေး ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ယုဝတီဓာတ်ပုံတိုက်က ကိုနေဝင်းသိသလား။ မျက်မှန်နဲ့ လေကွာ။ သူနဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ပြန် တွေ့ကြတော့ မင်းတို့ မိသားစုအကြောင်း မေးကြည့်တယ်။ အလွမ်းပြောပေါ့ကွာ။ သူကပြောလို့ အကြောင်းစုံသိတာပါ”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ အစွပ်စွဲခံရတော့ ပိုပြီးနာကျည်းမှာ ပေါ့နော်”

“မမှားသောရှေ့နေ၊ မသေသောဆေးသမားတဲ့ ။ ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ။ နာကျည်းရင်မင့်ကိုငါက ခေါ်ပါ့မလား။ တွေ့တာနဲ့ ဆွဲထိုးမှာ ပေါ့ဟား...ဟား...”

“မမပွင့်မျက်နှာက ရှိသေးတော့ ကိုရွေးမထိုးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“အေးကွ။ မင့်ကိုတွေ့ကတည်းက ပွင့်ရဲ့ အကြောင်းမေးချင်နေတာ။ စကားစဖို့ ခက်နေလို့ ။ ပြောစမ်းပါ ဦး။ ဟိုတုန်းကလိုပဲလား”

“မမျှော်လင့်နဲ့ တော့ ကိုရွေးရေ၊ မမပွင့်က ယောက်ျားရပြီဗျ။ ကိုရွေးကစောင့်နေတုန်းပဲလား”

“စောင့်ရတာပေါ့ကွာ။ ငယ်ကချစ် အနှစ်တရာမမေ့သာတဲ့ ။ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ယောက်တည်း စောင့် ရတာပျင်းလို့ အဖော်ရအောင် မိန်းမယူထားတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီဟေ့”

“ဟာဗျာ...။ ကျွန်တော်ကအဟုတ်မှတ်နေတာ။ ဝတ္ထုထဲမှာ ဆိုရင် ဒါမျိုးကကောင်းခန်းဗျ။ သံသယ တွေကင်းရှင်းသွားတဲ့ အခါ ညားကြလေသတည်းဆိုပြီး အဆုံးသတ်သွားတာ”

“မင်းကညားစေချင်လို့ လား။ ငါ့ဘက်ကတော့ အဆင်သင့်ပဲ ငါ့ညီ

ရေ။ မင်းအစ်မဘက်က သေချာပါစေ။ ဟား...ဟား...။ အလကားနောက်တာပါကွာ။ ဒုသနသောကို ငါကြောက်တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လွန်တူးသင်တန်းထဲ ပါလာတာလဲ။ ကျောင်းဆက်မတက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်က ဉာဏဘက်မှာ အကျိုးမပေးလို့ ကျောင်းထွက်လိုက်တယ်။ ကျောင်းမနေရင် အလုပ် လုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်မြင်တယ်။ နို့မို့ ဟိုလိုလို သည် လိုလိုနဲ့ ပျက်စီးမှာ ပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖေက ရဲမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က လေလွင့်ပျက်စီးနေလို့ ဖြစ်မလား ကိုရွေးရဲ့ ။ အခု ဖေဖေက ရန်ကင်းရဲစခန်းမှာ တာဝန်ကျ တယ်။ ဒါကြောင့် နီးနီးနားနား ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေးကို ဝင်ဖြစ်သွားတာပဲ။ သည် မှာ ကြည့်စမ်းပါ ကိုရွေး၊ ကျွန်တော်လက်ဖဝါးတွေ ကြမ်း လာပြီ။ ပဲခူးမှာ နေတုန်းက ပြောခဲ့တဲ့ စကားမှတ်မိသေးလား”

“ဘာလဲကွ။ ငါကစကားခပ်များများ ဆိုတော့ ပြောခဲ့တာအများကြီးပဲ”

“ကျွန်တော့် လက်မောင်းသေးသေးနဲ့ လက်ဖဝါးနုကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ပြောတဲ့ စကားဗျာ။ လက်မောင်း လေးတွေသန်မှ လက်ဖဝါးတွေကြမ်းမှ ပခုံးတွေမာမှ ယောက်ျားကွဆိုတာလေ။ ကျွန်တော်မမေ့သေးပါဘူး”

“ငါက ရေထမ်းသမားဆိုတော့ ငါ့ဘက်ကိုယက်ပြီးပြောခဲ့တဲ့ စကားပါကွာ။ ဆရာဝန်တွေလက်ဆိုရင် နုနေတာပဲ။ သူတို့ လဲ ယောက်ျားတွေပဲကွ။ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော့်လက်က ဆရာဝန်လက် မဟုတ်ဘူး ။ မနက်က ဘူမိဗေဒအရာရှိ ဦးရာဝပြောသလိုပေါ့။ ကိုရွေးနဲ့ အတူ သတ္တုသိုက်ကို ဖွင့်မယ့်လက်ဗျ။ ကိုင်ကြည့်စမ်းပါအစ်ကို။ ငယ်ငယ်

က မောင်မိုးမဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ”

ကိုရွေးသန့်သည် မောင်မိုးမတ်၏ မျက်နှာကို မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်နေသည်။ ။

မောင်မိုးမတ်တော့ မောင်မိုးမတ်ပါပဲ။

ငယ်ငယ်ကလို ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား ညီငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပြီကော။

မောင်မိုးမတ်၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ကို ကိုရွေးသန့်သည် ပွတ်သပ်ကြည့်၏။ မောင်မိုးမတ်ကို ကလေး တစ်ဦးလို သဘောထားပြီး ရွတ်နောက်နောက်စကားတွေ ပြောခြင်းမှ ရပ်သည် ။ လေးနက်သောစကားကို လှိုက် လှဲစွာဆိုသည် ။

“သတ္တုသိုက်ဖွင့်ဖော်ဖွင့်ဖက် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရပြီပေါ့ကွာ”

*